

Ud fra disse Synspunkter foreslaas i nærværende Lovforslags Afsnit II, at der af Statsministeren nedsættes en Kommission til Overvejelse af herhenhørende Reformen i Forholdet mellem Arbejdsgivere, Arbejdere og Funktionærer. Det forudsættes, at Kommissionen sammensættes af Repræsentanter for Parterne og Myndighederne og tiltrædes af andre sagkyndige.

Ved Forelæggelsen udtalte *Ordføreren for Forslagsstillerne* (Bertel Dahlgaard) Haabet om, at alle Partier vilde deltage i Behandlingen ud fra det samme Ønske, hvorved det fremsættes, nemlig »Ønsket om det bedst mulige Samarbejde om et af Tidens største Spørgsmaal, hvorom vi i dette Øjeblik i Virkeligheden kun ved det sikre, at vi ikke kommer uden om Forsøg paa at løse det.«

Statsministeren udtalte ved 1. Behandling, at han med Tilfredshed hilste et Forslag som det foreliggende, der »ganske vist ikke tager Sigte paa at øve nogen Indflydelse paa selve Lønfastsættelsen, hvad jeg ikke er sikker paa, vi i det lange Løb kommer helt udenom, hvis man ellers kan enes om det, men dog tager Sigte paa at begrænse de Ulykker, som kan opstaa, naar man begynder at bruge Magtmidler i Form af Strejker eller Lockouter, altsaa naar man sætter den økonomiske Magt i Højsædet og lader den være afgørende for, hvilken Løsning af et Stridsspørgsmaal, der skal komme. Jeg synes egentlig ogsaa, at naar man nu fra alle Sider — ikke mindst i et lille Land som vort — erkender, at Løsningen af Stridsspørgsmaal Landene imellem ved Magt er en uheldig, en uretfærdig Løsning, saa er det lidt mærkeligt, at man inden for sit eget Samfund paa meget vigtige og afgørende Omraader hævder det Princip, at her skal det helst være Magten, der skal være afgørende for det Resultat og den Løsning, man skal naa til. Jeg er ikke Tilhænger af det, og derfor hilser jeg selve Forslaget og dets Ide og Princip med Tilfredshed og vil gerne gaa ind i en Forhandling om det for at prøve at naa til den bedst mulige Løsning.

Med Hensyn til Enkeltheder skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig videre. Jeg er ikke sikker paa, at man i alle Enkeltheder har valgt det rette, men det er jo heller ikke det afgørende. Det afgørende er jo, naar man i øvrigt anerkender, at der ligger et Spørgsmaal her, som det er nødvendigt at tage op til Drøftelse og Løsning, at man, naar et saadant Lovforslag er fremsat, kan forhandle sig til rette om Enkelthederne for at faa det bedst mulige Resultat ud deraf, saadan at det Instrument, man derigennem skaber, bliver bedst mulig egnet til at hjælpe en til at undgaa de Ulykker og de Urimeligheder, som selve Kampafgørelsen indebærer.«

Een Ting ønskede Statsministeren at fremhæve, og det var, at »foruden at fastholde Frivillighedsprincippet, maa det i alle